

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Μᾶν πέμπτη καὶ δεκάτη
καὶ Βουλευτικὸ ραχάτι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅτὸν ψεύτη τὸν ντυνηῖα.

Ποῦντος δεκάκοσα σὺν ἐξήντα τρία,
νέος φλέγων ζῆλος καὶ φιλοπατρία.

Ὁ Φαδουλῆς, ὁ τόσα φλναρῶν,
ὅτ' ἡς Χάγης τὸ Συνέδριον παρῶν.

Φ.—Σεῖς ἀντιπρόσωποι τρανοὶ Δυνάμεων μεγάλων,
πρόδρομ' εἰρήνης ἱλαρᾶς,
κοινῆς ἀγάπης καὶ χαρᾶς,
δεχθῆτε σᾶς παρακαλῶ κι' ἐμὲ μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἴδου κι' ἐγὼ προσέρχομαι μὲ τόσους σοβαροὺς,
σηκῶν τὸ κεφάλι μου καὶ σᾶς κτυπῶ τὸ πόδι
τῆς ράτσας ἀντιπρόσωπος τῆς πολεμοχαροῦς,
ὅπου τὸ ξίφος ἔβαψεν εἰς πόλεμον φρικῶδη.

Σεῖς ὅσοι μαγειρεύετε τὴν πάγκοινον εἰρήνην
βεβαίως θὰ γνωρίζετε καὶ τὴν φυλὴν ἐκείνην,
ὅπου καθένας γίνεται πεζὸς, ἵππεὺς καὶ ναύτης,
κι' εἶναι νομίζω περιττὸν νὰ λέγω περὶ ταύτης.

Μ' ἐκείνους τοὺς πολέμους τῆς ὁ κόσμος ἐξεπλάγη,
καὶ χάριν ταύτης μόνον
εἰρήνης προεκήρυξε Συνέδριον ἡ Χάγη
πρὸς δόξαν τῶν αἰῶνων.

Κι' Ἴδου ποῦ φθάνω σήμερα κι' ἐγὼ ὅτ' ἐν Ὀλλανδίαν
μὲ ρήτορος πολέμιστοῦ μακρὸν ζουρλομανδύαν,
καὶ τὸ παρθένο ξίφος μου μ' ἐλῆας κλαδὶ σκεπάζω
γιὰ νὰ μὴ σᾶς τρομάζω.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ... χὰ χὰ, μὲ πιάνουν γέλοια,
τὰ λόγια σας μοῦ φαίνονται τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλια,
σὺρ μὰ παρὸλ σᾶς βεβαιῶ πῶς φρέσκο κοπανᾶτε
καὶ μὲς ὅτ' ἐν Χάγην ἄδικα τῆς ὥραις σας περνᾶτε.

Συνέδριον εἰρηνικὸν, ρωμάντζο τοῦ καιροῦ,
καιρὸς χαμένος, Σύεδροι, καὶ λόγια κουτουροῦ,

καθένας φάσκει μιὰ φορὰ καὶ δώδεκ' ἀντιφάσκει
καὶ γύρω κόσμος παλαβὸς κι' ἄρματωμένος χάσκει.

Μέσ' ἀπὸ στίβαις τουφεκιῶν τὰ χέρια του σηκῶναι,
μὲ κοπετὸν δὲν ἡρηνεῖ,
εἰρήν' ἡμῖν ἀναφωνεῖ,
καὶ ὀπίσω του βροντοκοπᾷ καὶ βρέμεται κανόνι.

Ἴδου τον... ἔρχεται κοντὰ,
κι' εἰρήν' ἡμῖν, ὦ τρικαντὰ,
φωνάζει μ' ἓνα στόμα,
στηθοκτυπεῖται, δέρνεται,
κι' αἱματωμένος σέρνεται
μὲ τ' ἄρματα ὅτ' ὡμα.

Εἰρήνην ὅλοι καρτεροῦν
κι' ὅλοι σαλπίζουν καὶ βαροῦν
ταμποῦρλα καὶ τρουμπέταις,
ὁ κόσμος ξεκουφαίνεται
κι' ἰσχυρὸς Εἰρήνης φαίνεται
μέσ' ἀπὸ μπαγιονέταις.

Βλέπω ρομφαίαν ἀστραπῆς,
πεζοὶ διέρχονται κι' ἵππεῖς,
κι' ἐμπρὸς τῶν παρελαύνει
καθένας Καίσαρ λατρευτὸς,
καὶ στέκεται γονυπετῶς
πλάσις νωθρὰ καὶ χαυνὴ.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ μὲς ὅτ' ἄλλα τὰ καλά
κόσμο ἔστρέλλανε μουρλό,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ Βατερλώ
τὸν ἰσχυρὸ τοῦ Κορρικανοῦ κυττάζω νὰ γελᾷ.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, νὰ μὴ γουρλώνη μάτια
καθένας μακελλάρης,

κι' ὁ λυσσασμένος Ἄρης
νὰ πάρῃ τὰ βρεμμένα του νὰ πᾶρ' στὰ κομμάτια.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, νὰ λείψουν τὰ κανόνια,
τῶν πολεμάρχων οἱ θυμοί,
καὶ τόσοι σβέρκοι καὶ λαιμοί
νὰ μὴ παραφορτώνωνται σπαλέταις καὶ γαλόνια·

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ψυχὴ μου ὅτ' Ἀπῆσα!
νὰ παύσῃ πλέον τῆς σφαγῆς ἡ θηριώδης λύσσα.
Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, χαρὰς κι' εἰρήνης χρόνοι,
χωρὶς κανέναν νὰ κρατῇ σουγιά Κολοκοτρώνη.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ κι' ἀληθινῆς ἀγάπης,
νὰ ρίξῃ κάτω τάρματα κάθε τρανὸς χασάπης,
ν' ἀκούσῃ εἰρήνης θούρια καὶ τῆς ἑλῆας ἐγκώμια
χωρὶς νὰ τρίβουν σπαθιά γκράν γκροὺν ὅτ' ἀπεζοδρόμια,
κι' οὔτε κανεὶς χρηματιστὴς κι' Ἑβραῖος τοκογλύφος
νὰ μὴν τροχίξῃ ὅτ' ἀκρυφὰ τὸ μαιφόνον ξίφος.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, μὲ βόλια νὰ μὴν παίξω
καὶ μήτε ψευτοπόλεμο γιὰ χάρι νὰ μὴν κάνω,
ὁ Γερμανὸς νὰ φιληθῇ μαζί με τὸν Φραντζέζο
κι' ὁ ταυρομάχος Ἰσπανὸς με τὸν Ἀμερικάνο.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ με κάτασπρη παντιέρα,
κάτω τῶν φόνων ὄργανα, κανεὶς ἄς μὴ λυσσᾷ,
ὅλ' οἱ λαοὶ σὰν ἀδελφοὶ νὰ φιληθοῦν μιὰ μέρα
κι' οἱ τῶν Ρωμηῶν ταξίαρχοι με τὸν Ἑτὲμ Πασσά.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ποῦ νὰ μὴ λάμπουν στέμματα
βαμμένα μέσα σ' αἵματα,
καθέναν Καίσαρ κραταῖδς ἀγάπῃ νὰ διδάσκῃ,
καὶ σὲ στρωμνὰς στρατῶνων
τόση νεότης θαλερὰ νὰ μὴν παραγῇ ἀσκή
με πόνους ἐπὶ πόνων.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ με τὴν εὐχὴ τοῦ Πάππα,
ὁ γείτωνας νὰ μὴν πατῇ τοῦ γείτονα τὴν κάπα,
ἐκεῖνος νάναι νικητὴς ὅπου γυρνᾷ τὰ νῶτα,
νὰ μὴ ρουφῶν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου τὸν ἰδρώτα,
νὰ μὴ μᾶς τρῶν τὰ κάρβουνα τῶν Στόλων καμινάδες,
καὶ κάθε μᾶς διαφορὰ
νὰ πέρνῃ τέλος μιὰ χαρὰ
μόνο με μπάτσους, με κλωτσιὰς, καὶ γρονθοπατινάδες.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, φωτιά νὰ μὴ σὲ φλέγῃ,
μήτε κανέναν γαλονᾶς ἀγρίως νὰ σοῦ λέγῃ:
«βγάλε τὸ παντελόνι σου καὶ βάλε τὴν σκελεά
κι' ἀντὶ καπέλο Μιραμπώ νὰ περικεφαλαίῃ».

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ποῦ σίγουρα νὰ ξέρῃς
πῶς ρήτορες ἐμβρόντητοι πολεμικῆς μανίας
δὲν θὰ σὲ κάνουν ἀναυλα μακρὰν νὰ μεταφέρῃς
τοὺς ἐφεστῖους σου θεοὺς σὰν εὐσεβῆς Αἰνείας.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, παράδεισος ἀγγέλων,
νὰ στέφεται με κλήματα καὶ με κισσοὺς ἀμπέλων,

ὅτ' ἐν εὐτυχίᾳ τὴν λιτὴν τῆς πατρικῆς σου στέγης
νὰ ζῇς χωρὶς μελεάδες,
ν' αὐτολογᾷς τῆς κόπης σου, καὶ ξένοιαστος ν' ἀρμύγῃ
κατσίκες καὶ γελάδες.

Τῶν ἀγροτῶν τὰς πατριάς
φαιδρὸς νὰ μακαρίζῃς,
καὶ τοὺς ἀγροὺς ν' ἀροτριᾷς,
νὰ σπέρνῃς, νὰ θερίζῃς.

Μὲ πόθων πόθους φλογεροὺς
νὰ μὴν παραπαιδεύεσαι,
καὶ πρὸς ἀγῶνας στυγεροὺς
νὰ μὴν ἐπιστρατεύεσαι.

Ἦχος νὰ φθάνῃ μαλακὸς εἰρηνικῆς ὁρχήστρας
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ πέρατα,
κι' οὔτε νὰ χύνουν τᾶντετρα τῶν ἵππων ὅτ' ἀκόνιστρα
λυσσῶντων ταύρων κέρατα.

Ἐρωτικά νὰ κουτουλοῦν τῆς προβατίνης τράγοι,
ἀκμὴ ζωῆς εὐδαίμονος καὶ ρωμαλέον σφοῖγος,
κι' οἱ Καίσαρες νὰ κάθωνται στοὺς δούλους πλάγι πλάι
χωρὶς τῶν δούλων τὸ κορμὶ νὰ διατρέχῃ ρίγος.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, τελειοῦν οἱ καυγάδες,
κι' ὅποιος γυρεύει σήμερα νὰ συντηρῇ φεργάδες,
ἄς ἔχῃ Στόλους μοναχὰ νὰ ρίχνουν παλαμάρια
καὶ νὰ φαρεύουν ἀστακοὺς, σουπιαῖς καὶ καλαμάρια.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, πᾶν καὶ Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
καιρὸς, Σουλτάνε Πατισάχ, νὰ κάνωμε νισάφι,
καὶ πάρῃ τὴν Ἀθήνα μας καὶ δώσῃ μας τὴν Πόλι,
καὶ σταυροπόδι ὅτ' ὁ σοφὰ νὰ φάμε τὸ πιλάφι.

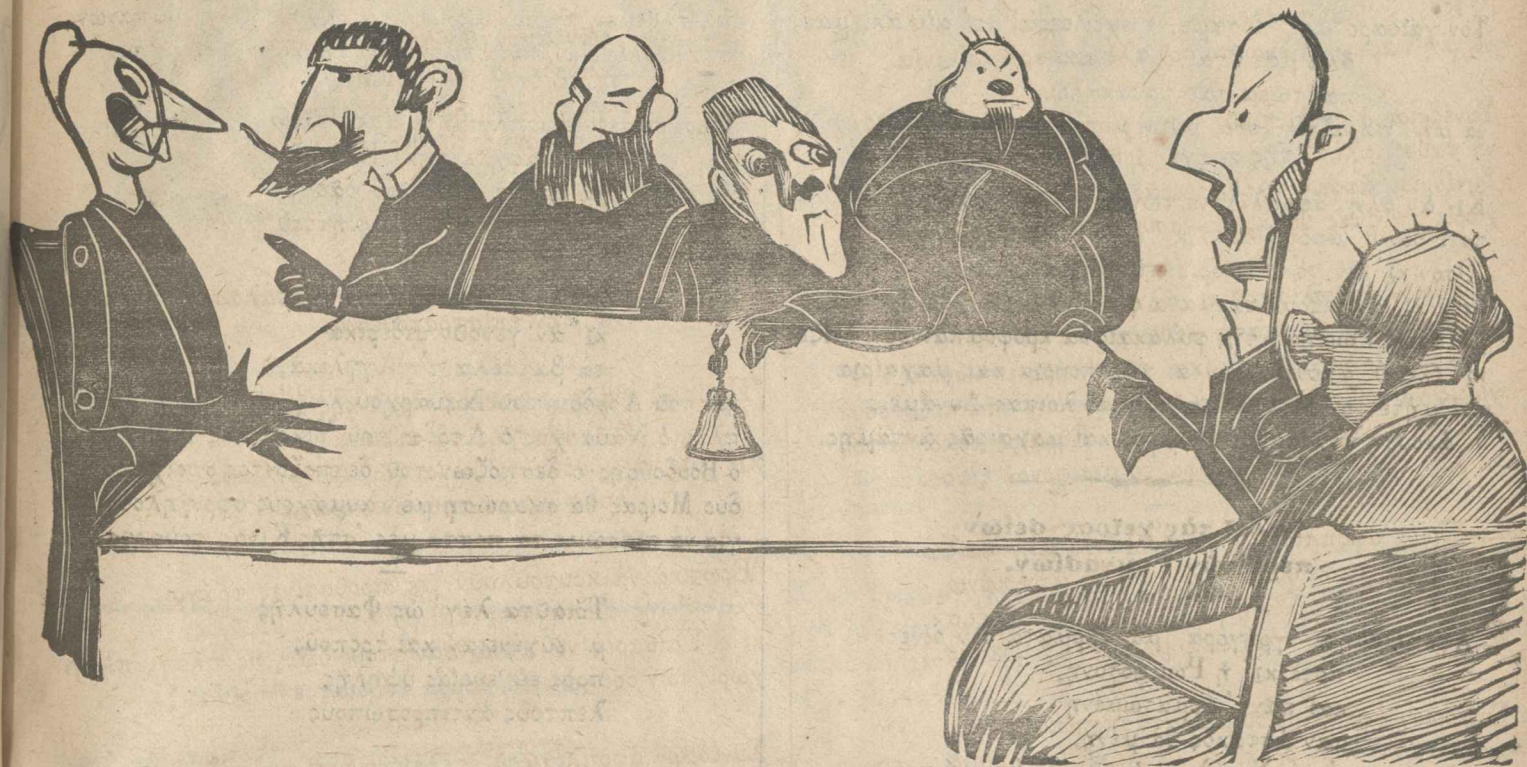
Ν' ἀκοῦμε τῶν αἰμοχαρῶν τὰ λόγια βερεσέ
καὶ κόκκινα μηδὲ ταῦτ' ἂν τῆς Πασχαλιάς νὰ βάφονται,
Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ καὶ χίμαιραι χρυσαῖ,
μονάχα γιὰ νὰ λέγωνται, μονάχα γιὰ νὰ γράφονται.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, καθεὶς ἀναφανδὸν
συγχαίρει τὴν πρωτεύουσαν τῶν φίλων Ὀλλανδῶν,
καὶ ὅτ' ἐν ὑγείᾳ τοῦ Μπωφὸρ τῆς Ὀλλανδίας πίνω,
θέλω τοῦ Βάγνερ Ὀλλανδὸς ἱπτάμενος νὰ γίνω.

Ὁ ρήτωρ κοκκινίζει
καὶ τέτοια ξεφώνιζει.

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ τυφλοὶ πιστεύουν εἰς τάλήθεια
εἰρήνης εὐτυχήματα καὶ τέτοια κολοκύθια.

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ θαρροῦν με Συνεδρίων λόγια
πῶς θ' ἀφοπλίσουν τὸν ντουνηῖ,
τὸν πρωτοψεύτη, τὸν φονιά,
τὸν δῆμιο, τὸν μπόγια.

Γελῶ μ' ἐκείνους τοὺς χαζοὺς, ποῦ λὲν εἰρήνη πᾶσι,
ποῦ νέος βίος ρόδιнос νομίζουν πῶς ἀρχίζει,
κι' ὁ κόσμος τοῦτος πῶς ἔμπορὶ μιὰ μέρα νὰ περάσῃ
χωρὶς νὰ σκυλοτρῶγεται καὶ σάρκες νὰ ξεσχίξῃ.

Γελῶ μ' ἐκείνους τοὺς βροτοὺς,
τοὺς ἀναλάτους, τοὺς κουτούς,
ὅπου τὴν γῆν τῶν φονικῶν
τὴν θέλουν ἰδεῶδη,
κι' ἐμὲ τὸν βλάκα τῶν βλακῶν
ἐσήκωσαν ὅτ' ὁ πόδι.

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ ξεχνοῦν πῶς διαρκῆς εἰρήνη
τὸν κόσμον θὰ πληθύνῃ.

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ ξεχνοῦν μ' αὐταῖς τῆς παρλαπίπης
πῶς θὰ μᾶς λείψῃ τὸ ψωμί,
πῶς θὰ θερίζουν οἱ λιμοί,
καὶ τίγρεις ὅλοι θὰ γενοῦν καὶ σαρκοβόροι γυῖες.

Γελῶ δι' ὅσους ἐστεῖλαν ἐδῶ πληρεξουσίου
με λόγους θαυμασίου.
Τῶν δὲ γιγάντων ἡ πατρίς κι' ἡ τῶν πολέμων μούμια,
ποῦ χάνεται γιὰ ζευξικιάς
κι' ἔτοιμας θέλει τῆς μπουκιάς
καὶ τὰ ραχὰτ λουκούμια,

στέλλει τὸν Νικολάκη τῆς, τὸν ἄλλο Ντεληγιάννη,
ν' ἀκοῦτε μόνον τὸνομα καὶ θέρη νὰ σᾶς πιάνῃ.

Ἰδέτε... στέκει σιωπῶν,
προσέλθετε σιμά του,
τοῦ Συνεδρίου τὸν σκοπὸν
τὸν σκώπτει τὸνομα του.

Καὶ σεῖς βεβαίως ξέρετε, φωστήρες ὕψηλοι,
κι' ἐγὼ καὶ κάθε χάχας
πῶς Ντεληγιάννης πόλεμον ἀμειλίκτον δηλῶ
με δαφνηφόρους μάχας,
πῶς συνταράσσει καὶ ξηρὰς
καὶ βάθη θαλασσῶν
μ' ἐπιστρατείας ἱλαράς
καὶ πάντων καὶ πασῶν

Θαρρῶ πῶς ἐξεπίτηδες τὸν στέλλουν ἐδῶ πέρα
γιὰ τρόμο καὶ φοβέρα,
νὰ τὸν κυτᾷ καθέναν σας καὶ νὰ θυμᾶται τρέμων
ἐκεῖνον τὸν Θεόδωρον, τὸν ἄνδρα τῶν πολέμων,
ποῦ καὶ τὸν Ὅσιον Δουκᾶν ἐπῆγε κατ' αὐτὰς
με φίλους Βουλευτὰς,
καὶ προσελθόντες εὐλαβῶς μετ' ἱερὰς ἐμπνεύσεως
καμπόσοι Καλογέροι
ἐδειξάν ὅτ' ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἀντιπολιτεύσεως
πῶς τριβουν τὸ πιπέρι.

Ἐνθ' δ' ἐβρόντα τῆς Μονῆς πανάρχαιος κανὼν
εἰσήλασε ὅτ' ἐν Λειβαδίᾳ με τόσα κοντοβράκια,

κι' ἔβγαλε λόγο δυνατό 'στοῦ Λάππα τὸ μπαλκόνι
κι' ἔδωσε πάλι 'στοὺς θεσμούς κανένα δῶδ' χεράκια.

Τὸν γαῖδαρό μας 'δέσαμε, τρέχει νερὸ 'στ' αὐλάκι μας,
δλα μᾶς βγαίνουν σὲ καλὸ,
καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ
νὰ μὴν παραζαλίζετε, μὲ σὲρ, τὸν Νικολάκη μας.

Κι' ἂν ὄλην ἀφοπλίσετε τῶν θρήνων τὴν κοιλάδα
ποτὲ δὲν θ' ἀφοπλίσετε κι' ἐκείνην τὴν Ἑλλάδα.
'Όσον κι' ἂν τὸ Συνέδριον εἰρήνην ἀλαλάζῃ,
ὅσον κι' ἂν ρίξουν τάρματα φιλοπολέμων χέρια,
μὰ 'στῶν Ρωμηῶν τῆς φυλακαῖς θὰ κρυφοπαίνουν λάζοι
κι' ἐκεῖ θ' ἀποθηκεύονται κουμπούρια καὶ μαχαίρια,
καὶ μῆτε τὸν Μουράδιερ καὶ τὰς λοιπὰς Δυνάμεις
θ' ἀκούσῃ κούτσαβος Ρωμηὸς καὶ μαχαίρας ἀντάμης.

Λαλεῖ τὰς χεῖρας δειῶν περὶ τῶν Γυμνασίων.

'Αφοπλισθῆτε 'γρήγορα, μὰ τάρματα δὲν δίνει
ποτὲ κι' ἡ Ρωμηοσύνη,
καὶ πάντ' ἄρματωμένη
σὰν ἄστακὸς θὰ μένῃ,
καὶ κόντρα 'στὸ Συνέδριον ἐπῆγε μὲ θαυμάσια
καὶ πρόσφατα γυμνάσια,
ποῦ δημοσίως ἔγιναν κατὰ τὸ Σχισματάρι,
κι' ὁ Βασιλεὺς παρῶν ἐκεῖ
καὶ ξένοι στρατιωτικοί,
κι' ἄλογα 'χιλ' ἐμίντριζαν 'στὸ πράσινο χορτάρι.

Κι' ἀπταιστως ἐτελέσθησαν διάφοροι στροφαι,
κι' ἔγινε τόσον τεχνικὴ
μιὰ κίνησις σημαντικὴ,
ὁποῦ κι' ὁ Βίμπφεν λέγεται πῶς εἶπε «σὲ παρφέ».

'Ό κόπος ὁ δυσφόρητος δὲν 'πῆγε τοῦ κακοῦ,
εἰσῆλθε δὲ κι' ὁ Βασιλεὺς εἰς οἶκον χωρικοῦ,
ποῦ γάμος ἐτελεῖτο,
κι' ἐδέχθη τόσα ζήτω.

'Ενῶ δ' ἐλάλει προσηνὴς καὶ διαχυτικός
ρετσίνα τοῦ προσέφεραν γλεντζέδες χωρικοί,
ἀλλὰ τοὺς εἶπ' εὐγενικὰ πῶς εἶναι νηστικός,
καὶ τότε τὸν 'τρατάρανε λουκοῦμι καὶ ρακί.

'Εγὼ δ' ἱππεύσας εὐσταλὴς
μετὰ κοπώσεως πολλῆς
τὸν ὄνον μου τὸν Δούρειον,
κι' ἄνεμον ἔχων οὐρίον
ἐγύρισα μὲ θούριον
'στὸν Ἅγιον Μερκούριον
κι' ὥρμησα σ' ἓνα φρούριον.

'Πῆγα καὶ 'στὴν Μαλακάσα
κι' ἐκοφα καμπόσα πράσα,
τῶν ἐχθρῶν δ' ἀποκρουσθέντων
κι' ἄνω κάτω σκορπισθέντων

καὶ τελείως νικηθέντων
κατὰ μῆκος, κατὰ πλάτος,
κατὰ κέρας, κατὰ κράτος,
ἐπανήλθομεν πηδῶντες μὲ τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων
'στὸ πτολίεθρον τὸ βρέμον τῶν λευκῶν ἱοστεφάνων.

'Όλοι σεῖς ν' ἀφοπλισθῆτε κατὰ θάλασσαν καὶ γῆν,
ἀλλ' ἀφῆτε τὴν Ἑλλάδα
νὰ κρατῇ πολέμου δᾶδα,
διαρκῶς ἐκδικουμένη τὴν ἀείμνηστον φυγὴν.

Κι' ἂν 'στὸ μέλλον δὲν καπνίζουν τῆς θαλάσσης κολοσσὸν
κι' ἂν γενοῦν σιδερικὰ
τὰ βατσέλα τ' Ἀγγλικά,
καὶ τοῦ Λόρδου τοῦ Ναυάρχου λείψ' ἡ θέσις ἡ χρυσή,
πλὴν ὁ Ναύαρχος ὁ Λόρδος τοῦ 'δικοῦ μας Ναυαρχείου,
ὁ Βουδούρης ὁ δεσπότης τοῦ δεσποζόντος στοιχείου,
δύο Μοίρας θὰ σκαρώσῃ μὲ ναυμάχους σφριγηλοὺς
γιὰ νὰ πιάσωμε τὰ πόστα μὲς 'στῆς Κίνας τοὺς γυαλοὺς.

Τοιαῦτα λέγ' ὡς Φασουλῆς
μ' εὐγένειαν καὶ τρόπους
πρὸς εὐγενείας ὑψηλῆς
λεπτοὺς ἀντίπροσώπους.

Σεῖς βγάλετε τὸν θώρακα καὶ βάλτε τὴν βελόδα
κι' εἰς μόνην ἐπιτρέψατε τὴν ἐξαλλὸν Ἑλλάδα
τὸν Στόλον τῆς, τὸ Στράτευμα, κι' ἐμᾶς νὰ συντηρῇ,
κι' ἂν σήμερα τῆς κάνετε καὶ τοῦτο τὸ χατῆρι,
θὰ τρώγω πρὸς ἀνάμνησιν Ὀλλανδικὸ τυρί,
ἂν 'ὁ Ρωμηὸς τρελλαίνεται γιὰ τὸ τουλουμοτύρι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σήμερον εἰς τὸ Θέατρον κατακλυσμὸς θὰ γίνη,
ἡ θεία Νόρμα θὰ ψαλῇ ἀπὸ τὴν Θεωρήνην,
ποῦ σὰν τῆδόνι κελαῖδεῖ καὶ σὰν τὸ καναρίνι.

Εἰς Πέντε Πράξεις, ἥτοι νεώτατον βιβλίον
τοῦ Ἰωάννου Γαίκα, πολλὴν σπουδὴν ἐγκλείον.
Εἰς τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν πόλιν ἐτυπώθη
καὶ μὲ φιλοκαλίαν μεγάλην ἐξεδόθη.

Ἀἰδοποῦλου μέλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
στολίδι καὶ καταφυγὴ κάθε πρωτευουσίου.
'Ἦλθαν τὰ καγκάρικα τὰ καλοκαιρινὰ,
μᾶς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρέξετε γιὰ νὰ κίψετε τῆς ὥρας φορεσιαῖς,
πρωτευουσίου λείοντες, γαμπρῶν κορμοστασιῖς.
Ψυχούλα μου τί χρώματα,
ψυχὴ μου τί κοψίματα,
τί πόζαις, τί κορδῶματα,
τί τέλεια ραφίματα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε μὲ τὴν ξυλένια μέση:
«χαρά 'στὸνε ποῦ πὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορίσῃ».

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.